

ဘဏ္ဍာစာရ

သရဲပွဲတော်ည

နိဒါန်း

လဆုတ်ညဖြစ်သောကြောင့် အလင်းရောင်က ဝိုးတဝါး..။

သစ်ပင်ကြီးတို့ ၏ အရိပ်က မှန်ရီသော လူသွားလမ်းကလေးပေါ်
တွင် လှုပ်ရှား ယိမ်းထိုးနေကြသည် ။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်... ။

သူမ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်က သွေးမရှိသလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။ ခါး
လယ်အထိတိုင် ရှည်လျားလှသော ဆံပင်ရှည်ရှည်တို့ က ဆောင်းဦး
လေပြည်ထဲတွင် တစ်ချက်တစ်ချက် ဝဲပျံ့ လှုပ်ရှားသွားကြသည် ။ ကျက်
သရေ ကင်းမဲ့သော ခွေးအူသံ ဆွဲဆွဲငင်ငင်တို့ တစ်ခါ တစ်ရံ ထွက်ပေါ်
လာသည် မှ လွဲ၍ မြို့ကလေးတစ်မြို့လုံးသည် အသေ ကောင်လို အိပ်
မောကျနေ၏။

မိန်းမပျိုလေးကတော့ အိပ်မက်ထဲတွင် ယောင်ယမ်းပြီး လမ်းထ
လျှောက်နေသူ တစ်ဦးနှယ် ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ကိုမသိ လမ်းပေါ်တွင် တ
ရွေ့ရွေ့သွားနေ၏။

သူမ၏ အသွင်အပြင်က အားအင်မရှိသူ တစ်ယောက်လို နွမ်းရီနေသ
ည် ။ သူမ၏ မျက်တွင်းတွေကလည်း ချိုင့်ဝင်ကာ ညိုမည်းနေ၏။ နှုတ်ခ
မ်းတွေကလည်း ဖြူဆွတ်ဆွတ်ဖြစ်ကာ အက်ကွဲနေသည် ။ အမှောင်ရိပ်

များ သော ကုက္ကိပင်ကြီးတွေ ရှိရာဆီသို့ သူမတဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ။ အဲသည့် ကုက္ကိပင်တန်းကို ကျော်လွန်ပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ ဆက်လျှောက်သွားလိုက်လျှင် သည် မြို့ကလေးသို့ အဝင် ရထားသံလမ်းနှင့် ဘူတာရုံရှိသည် ကို သူမ သိထားသည်။ ။

"တူ... တူ...တူ"

ဟော. ရထားဥဩသံကိုပင် သဲ့သဲ့ကြားနေရပြီ။ ရထားဝင်လာနေပြီ ထင်သည်။ ။

ထိုအတွေးဖြင့် သူမ၏ ခြေအစုံကို အားစိုက်ကာ ရွေ့လျားလိုက်သည်။ ။

"အူရူး... ဝု...ဝု ..."

ကုက္ကိပင် အရိပ်မည်းမည်းကြီးများ အောက်သို့ ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ခွေးအူသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သူမ ကျောထဲ၌ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် နန္ဒင်းနဲ့လိုလို အနံ့ဆိုးဆိုး တစ်ခုကို ရလိုက်သဖြင့် သူမ၏ ခြေအစုံက တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

"ဟင်... ဘာလဲ၊ ဘာအနံ့ကြီးလဲ"

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် သူမ၏ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လာသည်။ ။

သူမက တုန်ယင်နေသော ခြေထောက်တွေကို အမှောင်ထုထဲသို့ အနည်းငယ်မျှ တိုးရွှေ့လိုက်သည်။ ။

"ဖျတ် ဖျတ် ဖျတ်"

ဒါ... သူမ၏ ခြေသံမဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ဒါမဟုတ် သစ်ရွက်တွေကို လေတိုးသည့် အသံလား။ သူမ စဉ်းစား၍ မဆုံးခင်မှာ ပင်ကျက်သရေကင်းမဲ့သော ညည်းညူသံကြီး တစ်ခုကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

"အီး... ဟီး... ဟီး"

"ဟင်...ဒါ...ဒါ... သရဲခြောက်တာပဲ"

သူမ၏ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းတုန်ယင်လာသည်။ ရွေးစေးတွေပျံ့လာ၏။

ကြောက်ရွံ့မှုက နှိပ်စက်သည့် စိတ်ဝေဒနာကို သည် အတိုင်းရပ် ပြီးသူမ မခံနိုင်တော့။

အို.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘူတာရုံဆီ ငါအရောက်ပြီးမှ ဖြစ်မယ်။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ သူမခြေလှမ်းကို ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပင်

"ဟင်"

သွေးပျက်ရူးသွပ်စေနိုင်လောက်သော အရာတစ်ခုက သူမ၏ ဘေးတွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

မျက်နှာကြီးတစ်ခု နန္ဒင်းများ လိမ်းကျံထားသောကြောင့် စုတ်ပြတ်ဝါထိန်ကာ ကြောက်စရာကောင်းနေပြီး ဆံပင်တွေက ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် မျက်နှာပေါ် တချို့တဝက် ဖုံးအုပ်နေ၏။

အဲသည့် မျက်နှာကြီးက သူမကို ပြုံးပြနေသည်။ သို့သော် ဆိုးရွားသည်က ထိုမျက်နှာကြီးတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးမရှိဘဲ ဟောက်ပက်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

"အောင်မလေး"

မိန်းမပျိုလေးမှာ ထိုမျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သွေးပျက်ကြောက်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ရထားသံလမ်းဆီသို့ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးတော့သည်။ ။

မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး ပြေးသောကြောင့် သူမ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ခပ်နိမ့်နိမ့် သစ်ကိုင်းတစ်ခု ဖျောင်းခနဲ ဝင်တိုက်ကာ လဲကျသည်။ ။ ဆံပင်တွေက သစ်ကိုင်းမှာ အထွေးလိုက်ငြိလျက်...။

မိန်းမပျိုလေးက ရူးသွပ်သွားသူ တစ်ယောက်လို ဘာကိုမှ မသိတော့ဘဲ ကုန်းရုန်းထကာ ရထားလမ်းဆီသို့ ဆက်ပြောသည်။ ။

"တူ... တူ...တူ"

"ဂျန်းဂျက်... ဂျန်းဂျက်"

ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် ရူးသွပ်နေသော ခြေလှမ်းများက သူမကို ရထားလမ်းတည့်တည့် ရှိရာဆီသို့။ ။

နောက်... တစ်ဟု န်ထိုး ခုတ်မောင်းလာသော ရထားကြီး၏ ဘီးများ အောက်သို့ အရှိန်လွန် လဲကျသွားသောအခါ...

"ဒုန်း..."

"အား..."

ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အမှောင်ရိပ်အောက်မှ လူငယ်နှစ်ယောက်

က မျက်နှာစပ်ပြီးပြီးဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ လက်ထဲတွင် တော့ အဝါရောင် ရာဘာမျက်နှာဖုံး တစ်ခုကိုကိုင်လျက်...။

လူငယ်တစ်ယောက်က

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ခြောက်လိုက်တာ ဟိုမိန်းမ တော်တော် လန့် သွားပုံရတယ်။ ပြေးလိုက်တာ တန်းနေတာပဲ"

"ဟား...ဟား...အေးကွ။ အော်လိုက်တာကလည်း ငယ်သံကိုပါရော၊ အသည်းငယ်လိုက်တာကွာ"

လူငယ်နှစ်ယောက်က ရယ်ကာမောကာ ပြောဆိုရင်း မြို့တွင်းဘက် ဆီသို့ ပုခုံးဖက်ကာ ဆက်လျှောက်သွားကြ၏။

ဆူညံသော ရထားဥဩသံကြောင့် သူတို့ နောက်ဘက်တွင် ဘာတွေ ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ကို သူတို့ မသိလိုက်ကြချေ။

တကယ်တော့ သူတို့ မြို့ကလေးမှာ ချစ်စရာကောင်းသော ဓလေ့ တစ်ခုရှိသည် ။

ထိုဓလေ့ကား နှစ်စဉ် တန်ဆောင်မုန်းလ ရောက်တိုင်း ရပ်မိရပ်ဖ များက သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကျွေးကာ သီချိုင်းသို့သွားပြီး တရားနာခြင်း၊ အလှူအတန်းလုပ် အမျှပေးဝေခြင်းတို့ ဖြင့် မကျွတ်မလွတ်သေးသော ပြိတ္တာတစ္ဆေများ ၊ ပရလောကသားများ သာဓုခေါ် ကျွတ်လွတ်ခွင့် ရစေရန် "ပေတဒါနပွဲ" ကျင်းပလေ့ရှိသည် ။

နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ တော့ လူငယ်များကပါ အားတက်သရော ပါဝင်ကူညီ လာပြီး အောက်တိုဘာ (၃၁) ရက်နေ့ ရောက်တိုင်း အစုအဖွဲ့ကလေးများ ဖွဲ့က မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည် အလှူခံကြ၏။

တဖြည်းဖြည်း သူ့ထက်ငါ အလှူငွေပိုရအောင် ပြိုင်ဆိုင်ကြရင်း သာမန်ဝတ်စုံများ ဖြင့် အလှူခံမထွက်ကြတော့ဘဲ သရဲတစ္ဆေ ဝတ်စုံများ ၊ ရယ်စရာ ကြောက်စရာကောင်းသော အဆန်းတကြယ် အဝတ်အစားများ ဖန်တီးဝတ်ဆင်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စနောက်ရင်း ညဘက်မှာ လှည့်လည်လေ့ရှိကြ၏။

သည် လိုညမျိုးကို သူတို့ က "သရဲပွဲတော်ည" ဟု ခေါ်ကြသည် ။

အခုတော့...

အဲသည့် ဓလေ့ထုံးစံကို မသိသော အခြားတစ်မြို့ တစ်ရွာမှ မျက်နှာစိမ်းနည့်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကား ..

ပျော်ရွှင်စရာ ကြည်စယ်မှုမှ ...

ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးဖြင့် ကြုံခဲ့ရချေပြီတည်း။

"ဟဲ့... မေ့နီ သရဲပွဲတော် ညကျရင် နင် ဘာလုပ်မှာ လဲ"

သီရိက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကော်ပြန့်သုပ်တစ်ခုကို တူဖြင့် ညှပ်လိုက်၏။ စားတော့မစားချေ။

မေ့နီက သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည် ။ နေရောင်ခြ

ညီက လူသူဆူညံလျက်ရှိသော ကန်တင်း(န်)ပေါ်သို့ ဝါရွှေဖျော့တော့စွာ
ဖြာကျလျက်ရှိ၏။

မေဇွန်က မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ...

"မပြောတတ်သေးပါဘူး၊ စုန်းမလို ဝတ်ရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်း
စားနေတာ"

"ဟင်... နင်ကများ စုန်းမကြီးလို ဝတ်လာမလို့ ...ဟုတ်လား"

"အေး... ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ စုန်းမဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ နင်ကြောက်နေမယ်လို့
ငါထင်ထားလို့ ပါ"

သီရိက စကားအဆုံးတွင် ကော်ပြန့်တစ်ဖက်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး
ဝါးလိုက်သည်။ သီရိ၏ မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားပြီး

"ကော်ပြန့်ကလည်း မာလိုက်တာ၊ ရာဘာနဲ့ လုပ်ထားသလား
အောက်မေ့ရတယ်၊ နောက်နေ့ကျရင် ထမင်းချိုင့်ထည့်လာဖို့ ငါ့ကိုသတိ
ပေးဟာ"

သို့ရာတွင် သီရိ၏ စကားကို မေဇွန် စိတ်မဝင်စားနိုင်။ မေဇွန်က
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ...

"နေပါဦး ငါက စုန်းမကြီးတွေကို ကြောက်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းက
ပြောဖူးလို့လဲ၊ နင်ပြောတဲ့ အတိုင်းဆို ငါကပဲ အသည်းငယ်တတ်သလို
လို ဘာလိုလိုနဲ့ "

"ဘာလဲ..နင်က ငါပြောသလို မဟုတ်လို့လား၊ ခစ်ခစ်"

သီရိက ပုခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် ကျနေသော ကျစ်ဆံမြီးကလေးများ လှုပ်

ယိမ်းသွားအောင် ရယ်လိုက်သည်။ သူမကရယ်ရင်း ကော်ပြန့် ပန်းကန် ဆီသို့ လှမ်းလိုက်သော မေ့နှစ်၏ လက်ကိုကိုင်ပြီး

"ဟဲ့... ကော်ပြန့်သုပ်တွေမစားနဲ့ စိတ်ပျက်စရာကြီး"

"မတတ်နိုင်ဘူးဟာ၊ ငါဗိုက်ဆာနေပြီ"

နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကန်တင်း(န်)တစ်ခုလုံး လူသူပြည့် ညပ်ကာ ဆူညံလျက်ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ၏ ဘေးဝိုင်းမှ ကျောင်းသားများက ရယ်စရာများ ပြောကာ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ပွဲကျလျက်ရှိသည်။ သူတို့ ထဲမှ ဇေယျာဆိုသူက ပါးစပ်ထဲမှ ရှည်လျားသော ကြိုးတစ်ချောင်း ကို ဆွဲထုတ်ပြနေ၏။

"ရွံ့စရာ ကောင်းလိုက်တာဟာ"

မေ့နှစ်က ရွံ့မဲ့နှင့်ပြောရင်း ဇေယျာထံမှ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် သီရိကိုပြန်ကြည့်ပြီး ...

"ဒီမှာ သီရိ... ငါက လေတိုက်တိုင်း ကြောက်နေတတ်တဲ့ မိန်းမတစ် ယောက် မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီလို ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် လူတိုင်းက ငါ့ကိုပဲ စ နောက်နေကြလို့ အခုလိုဖြစ်နေတာ"

"ဟုတ်ရဲ့ လား မေ့နှစ်ရယ်၊ အကြောင်းသိချင်း စဉ်းစားပြီးပြောပါ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ငါ့အိမ်မှာ နင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ မှတ်မိ သေးလား"

"ဟို...သရဲခြောက်သလိုဖြစ်တဲ့ ဟာကို ပြောတာလား၊ အဲဒီ ကိစ္စက တော့ အလကား အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ နင်ယုံတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ရဲ့ ထပ်ခိုးလေးမှာ သရဲခြောက် တတ်တယ် ဆိုတာကို နင်ယုံနေတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက မျက်နှာကြက်

တစ်ခုလုံး တကျိကျိနဲ့ မြည်ပြီး ခြေသံတွေကြားလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဖြစ်သွားတဲ့ နင့်မျက်နှာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားပြီး ပြချင်လိုက်တာ..."

သူမ၏ စကားကြောင့် မေဇွန်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မျက်လုံးကို ပေကလပ်ပေကလပ်လုပ်ရင်း...

"အဲဒါကတော့ နင်တို့ က ငါကြောက်အောင်ပိုင်းခြောက်တာ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတုန်းက လှေကားထစ်ဆီကို ဆင်းလာတဲ့ ခြေသံတွေကိုလည်း ကြားရော နင့်မျက်နှာက သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရော်ရော်ဖြစ်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်တော့တာပဲ"

"အေးလေ... ငါ သရဲကြောက်တတ်တယ်ဆိုတာ နင်တို့ လည်း သိရဲ့သားနဲ့ "

"ပြီးတော့ နင်က မြွေတို့ ပိုးဟပ်တို့လို အကောင်တွေကို ကြောက်တယ်၊ ညမီးပျက်လို့ မှောင်နေရင်လည်း ကြောက်တယ်၊ သရဲတစ္ဆေတွေကိုလည်း ကြောက်တယ်ဆိုတာ ထည့်ပြောဦးလေ"

သီရိက မေဇွန်၏ စကားကို ပြည့်စုံအောင်ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်၏။ မေဇွန်က နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ရင်း...

"အဲဒီလို ငါကြောက်တတ်မှန်းသိရဲ့ သားနဲ့ နင်တို့ က ငါ့ကို ရယ်စရာတစ်ခုလို ဘာလို့ ပိုင်းပြီး ခြောက်လှန့် လှောင်ပြောင်နေကြသလဲဆိုတာ ငါ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး၊ သီရိ နင်က ငါ့ရဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သူများ တွေလို စချင်နောက်ချင်ရတာလဲ"

သီရိက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ...

"ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ နင်က အရမ်းကြောက်တတ်တော့ ငါတို့အတွက် စချင်နောက်ချင်စရာ ကောင်းနေလို့ ပါ၊ ကဲ...စိတ်ဆိုးပြေသွား

အောင် အာလူးကြော်စား ရော့"

"အေး ... ငါ့ကို နင်တို့ ခြောက်နိုင်တုန်း ခြောက်ထားကြပေါ့၊ နင်တို့ အလှည့်ရောက်မှ သိမယ်"

"ဟား.. ဟား ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါ မေ့နီရယ်"

သီရိက မေ့နီ၏ စကားကို ရယ်ရင်း ပြန်ပြောသည် ။ မေ့နီက နှုတ်ခမ်းကို ဆက်စုထား၏။

မေ့နီမှာ အသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း အရပ်က(၅) ပေ ခန့်သာရှိသဖြင့် လူကောင်ညှပ်သည် ဟု ဆိုရမည်။ မေ့နီ၏ မျက်နှာနှင့် မျက်ဝန်းများက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း နှာ တံက အနည်းငယ်တိုပြီး ပြားနေသည် ။ (တစ်နေ့တစ်နေ့ မှန်ရှေ့တွင် ရ ပုံပြီး နှာခေါင်းရှည်ထွက်လာအောင် လက်ဖြင့် ဆွဲသော်လည်း ဘာမှ မ ထူးခြားပါ)

ထူးထူးခြားခြား လှပသော အရာဟူ၍ မေ့နီမျက်နှာပေါ်တွင် တစ်ခု တည်းသာ ရှိသည် ။ ယင်းမှာ သူမ၏ မေးရိုးနှင့် ပါးပြင်အစပ်တွင် ရှိ သော အစိမ်းရောင် မဲ့တစ်လုံးသာ ဖြစ်၏။

ထိုမဲ့သည် စိမ်းမှောင်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ရှိနေသ ည် ။

မေ့နီ မှာ လူကောင်သေးသေး မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းများ ကြားထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပိုပြီး စနောက်ခံရသလား မသိပါ။ ညမှောင်သည့်အခါ ကိုယ့် အရိပ်ကိုပင် ကိုယ်ပြန်ကြောက်နေတတ်သည့် သူမ၏ အကျင့်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

သီရိကတော့ မေဇွန်နှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပင်။ သီရိမှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညိုနှင့် ဖြစ်ပြီး အပြောအဆို သွက်လက်ချက်ချာ၏။

သူမတွင် နက်မှောင်ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်ရှည်ရှည်များ ရှိပြီး အမြဲတမ်း ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားလေ့ ရှိသည် ။ ရင့်ကျက်နက်ရှိုင်းသော မျက်ဝန်းညိုတစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်သည့် သီရိအား လူတိုင်းကအသက်(၂၀)ကျော် ဖြီဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ တကယ်ဆိုလျှင် သီရိက မေဇွန်ထက် တစ်လကျော်ခန့်ပင် ငယ်နေသေးသည် ။

မေဇွန်က လက်နှစ်ဖက်ပေါ် မေးထောက်ရင်း တွေးတွေးဆဆဖြင့်

"တကယ်တော့ ငါက စုန်းမကြီးဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ ငါဖြစ်ချင်တာက မျက်လုံးကြီးတွေ လင်းကွင်းလောက်ပြူးပြီး လျှာကြီးတွဲလောင်းကျနေတဲ့ သရဲမကြီး ဖြစ်..."

"ဝုန်း"

"အောင်မလေး"

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် မေဇွန်၏ ပြောလက်စစကားရပ်သွားပြီး အလန့်တကြား ထအော်မိ၏။

သတိလက်လွတ် အော်ဟစ်မိပြီးမှ ဘေးဘီဝဲယာသို့ သူမ အကဲခတ်လိုက်သည် ။ ဘေးဝိုင်းမှ ထမင်းချိုင့် ပြုတ်ကျသည့် အသံမှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်သွားမိ၏။

သူမလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ဖရိုဖရဲကျနေသော ထမင်းချိုင့်များကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြန်ကောက်ပြီး စီနေသည့် "ကိုကိုမြင့်" ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ကန်တင်း(န်)တစ်ခုလုံးကတော့ လက်ခုပ်တီးသံများ ၊ လက်ခေါက်မှု
တံသံနှင့် လှောင်ပြောင် ရယ်မောအော်ဟစ်သံများ ဖြင့် ဝေါခနဲ ဆူညံ
သွား၏။

မေဇွန်မှာ အော်မိသည့် အတွက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ခေါင်းကိုင်း
ထားမိသည် ။ ကိုယ်ကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကျုံ့ထား၏။

အလန့်တကြား ဖြစ်စဉ်က မြန်ဆန် သွားသည့် သူမ၏ အသက်ရှူသံ
က တဖြည်းဖြည်း ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသည် ။ ထိုစဉ် လူသေ
ကောင်လို အေးစက်သော လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ ပခုံးအား နောက်ဘ
က်မှ နေ၍ ဘုတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

"အား..."

မေဇွန်၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံက ကန်တင်း(န်)တစ်ခု
လုံးကို စူးရှစွာ ပျံ့နှံ့သွားလေသည် ။
